

[Rager.]

nen har ikke rigtig haft lyst til det. Nej, det er Københavns voldgiftsmænd, der ikke har været tilstrækkelig bestemte i deres forlangender, for ellers var det jo nok sket. Hvorfor kunne man ikke under besættelsen tage sig af en lov som denne, en rent saglig lov? Det kunne man udmærket have gjort, men kommissionen har fundet enhver anledning, der overhovedet var mulig, til at udsætte sagen med det resultat, at København hvert år er blevet — jeg kan godt sige det rent ud — snydt.

Jeg læser i betænkningen eller tryksagen her, at København i regnskabsåret 1948—49 fik ca. 3,8 mill. kr. for lidt. Det havde været interessant, om man også havde regnet ud, hvor meget for lidt det havde været hvert enkelt år, så var man dog kommet til et skøn over, hvad København ialt har fået for lidt. Man er naturligvis ikke smålig, nej, København skal skam have lidt, fordi det varer noget, inden den nye ordning begynder at virke, og så giver man den 1,6 mill. kr. — 1,6 mill. kr.! — som erstatning, fordi det kommer så sent, men blot for året 1948—49 drejer det sig om 3,8 mill. kr.

Så har man jo i Københavns kommunalbestyrelse et særligt kompleks: man vil absolut, ene af alle kommuner i landet, have sit eget sindssygehospital. Det har man haft gennem årene, og det vil man fra flertallets side opretholde. Det er lykkes nu også at finde ud af, at udgiften hertil er et beløb, der ikke skal tages med ved refusionens beregning, og efter hvad jeg har fået opklaret, skal det dreje sig om mellem 200 000 og 300 000 kr. om året, som man derved unddrager København som tilsvarende fra de andre kommuner. Det er måske sagligt forsvarligt, men gid det måtte blive den anledning, som Københavns kommune måske inderst inde søger til at afgive sit sindssygevæsen til staten.

Man vil efter disse bemærkninger forstå, at jeg ikke er begejstret for indholdet af det lovforslag, der foreligger her, men Københavns magistrat har jo, således må man forstå det, tiltrådt det, d. v. s. magistratens flertal, og så er der vel ikke meget at gøre for os, særlig ikke, når den højtærede indenrigsminister derved har forstået at få garderet sine tilhængere. Men netop i dag, hvor vi ser den nye plyndring af de københavnske skatteydere med forhøjet skat, med forhøjede takster på vand, på gas og på sporveje, medens de to andre kommuner stadig sidder og hygger sig ret

godt økonomisk set, kan man ikke andet end ryste på hovedet over den kommunale ledelse, som har akkviesceret ved dette.

Og hvad er så egentlig den grund, der ligger bagved? Det er den fuldkomne forfejlede indlemmelsespolitik, som Københavns kommunes flertal har ført. Der ligger, blev det sagt, i indenrigsministerens skrivebord en hovedstadskommissionsbetænkning. Ja, den har jo ligget der længe, og enhver måtte vide, da den var blevet født, at den var politisk uigennemførlig, den kunne ikke gennemføres på rigsdagen, og glæden i kommunalbestyrelsen selv var ikke stor. Ja, der var et flertal for den, socialdemokratiet ville gennemføre den, men jeg minder dog om, at der skete det aparte engang, at denne forsamlingsformand, hr. Hellberg, forlod sit formandsæde for at gå ned i salen og formane overborgmesteren til nu endelig engang at tage afstand fra drømmen om de store indlemmelser; han forsøgte at gøre begribeligt, at det var i virkeligheden et umuligt standpunkt efterhånden.

Men 4—5 års udvikling på det storkøbenhavnske kommunale område er blevet forsømt. Jeg kan ikke lade være i dag at sige til den ærede ordfører for socialdemokratiet, der jo i nogle år sad ovre i indenrigsministeriet, at han ikke kan sige sig helt fri for medskyld. Der skete ikke noget i hr. Smørum's ministertid, men hans stilling er jo fuldstændig den samme som de andre indenrigsministres, i hvis skuffer denne betænkning efterhånden har cirkuleret. Det er det eneste sted, den er blevet cirkuleret.

Jeg tror, at Københavns kommunes ledelse nu er ved at blive klar over, at denne indlemmelsehistorie ikke bliver til noget, og at man må finde andre veje frem. Gid det måtte ske! Men det har været dyrt for Københavns kommunes borgere, og når dette lovforslag vedtages med Københavns magistrats anbefaling, så må borgerne i Københavns kommune vide, at den magistrat, der har ført dem frem gennem disse år og på basis af hvis anbefaling dette lovforslag foreligger her, har været en dyr og en dårlig magistrat.

Helge Madsen: Det endelige resultat af en lovgivning som den foreliggende, hvorefter to kommuner yder tilskud til en tredje, bliver jo, at grundværdierne flyttes fra Gentofte og Frederiksberg til København. Det er altså et indre anliggende mellem de tre kommuner, og når de kommer med